

Bücsü.

Január 21. 1860.

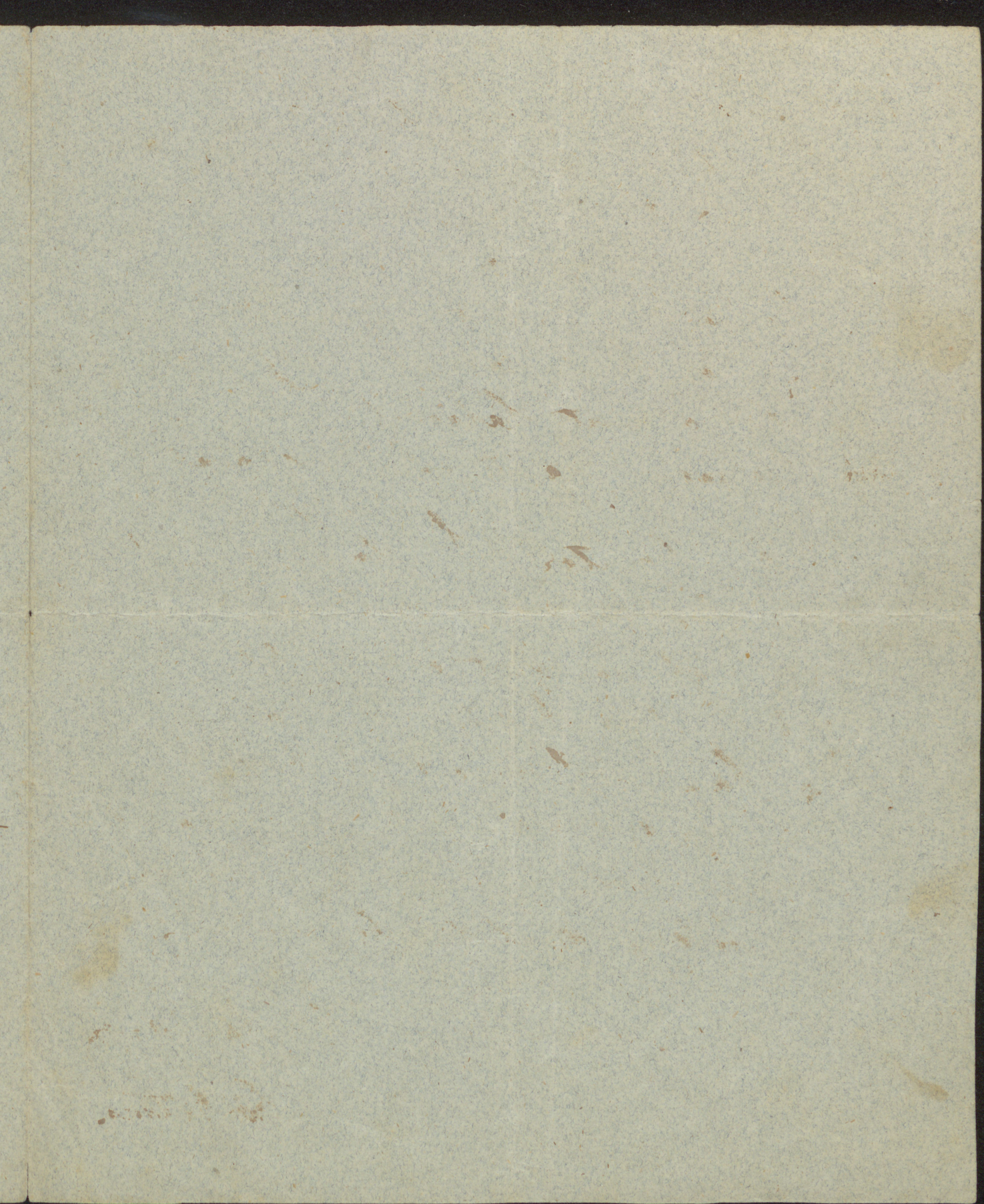
Isten veled föld, többé nem hara,
 Többé nem nemzet - nép, isten veled!
 Te becsületes bölcsőm, se a hol
 Micsi becsületes sirt nem lelhesél.
 Isten veled föld, mely gyalarátos
 Nagy piézene'ten éspé salpúnr alatt,
 Isten veled heg, mezfentörtetett.
 Az árulás rút riggója miatt!

Isten veled, gyalarátos halott,
 Romlottságodban öngyilkos hara!
 Nem ug öböl meg, s hol drisó harál
 Senk sírja van, nem rememel oda.
 Mezzgyalarát mezzgyilkolt egy fi'ad
 Ki semélyedne viselője volt,
 De áborott volt méhed s áthorott
 Méh becsületes jót nem horhatott.

Mit ve'lesem én, és nekem derél?
Valóban azt csak, hogy perettelez,
Ímíg árulódat az egész világ
Mialma nem szegemti meg,
En szenvedel s utált határidat
Kár tündér közt árulva hágnom át,
Nem átkoz ő ment kárhozat nevé
Ami s folyója másutt árul vegyanát!

Áruló barátok, szerelmek, jövöm!
Minden elrabolva, örökre oda,
Ez ki rabolva öret el? a hit
Mialma jobban szeretten: a háza.
Ez a háza, mely mindent elrabolt
Sőt nem tud adni sőt nyugalmat,
Ne egész föld, ne fajss meg levegő,
Ímíg árulóm gyűlölt határidat.

Vajda János
Közlő.

INSTITUTO
TIPOGRAFICO ACADEMICO
PORTO RICO